

UTSPISNING, f. 2. 1) Födoämne fördelning på de dagliga måltiderna. Jfr. *Utspisa*. — 2) Den mat, hvarmed arbetsfolk, fångar, manskap m. fl. efter viss antagen matörning utspisas. *U-en vid inrättningen är god*. — Ss. *U-srelemente*.

UTSPOLA, v. a. 1. (sjötl.) 1) Skölja ut. — 2) (om störtsjöar) Utvräka ur fartyget. — Äfv. *Spola ut*. — *Utspolande*, n. 4. o. *Utspolning*, f. 2.

UTSPOTTA, v. a. 1. Spotta bort ur munnen. *U-en tuggbuss*. — Äfv. *Spotta ut*. — *Utspotlande*, n. 4. o. *Utspotning*, f. 2.

UTSPRICKA, v. n. 3. (böjes som *Spricka*) Öppna sig, slå ut. *Löfven ha utspruckit. Blomman är utsprucken*. — Äfv. *Spricka ut*. — *Utsprucken*, part. pret. Som spruckit ut. *En u. ros*. — *Utsprickande*, n. 4. o. *Utsprickning*, f. 2.

UTSPRIDA, v. a. 2. (böjes som *Sprida*) 1) Sprida åt alla håll. — 2) (fig.) Meddela åt flera, göra allmänt bekant, utbreda. *U-en nyhet, ett rykte*. — Äfv. *Sprida ut*. — *U. sig*, v. r. och *U-s*, v. dep. Blifva utspridd, komma ut ibland allmänheten. *Ett rykte u-ddes*. — *Utspridande*, n. 4. o. *Utspridning*, f. 2.

UTSPRINGA, v. n. 3. (böjes som *Springa*) Springa inifrån ut; springa bort ifrån ett ställe. *U. ur huset. U. från början af en kapplöpningsbana*. — Oftare *Springa ut*. — 2) (fig.) a) Utskjuta, utgå, utlöpa. *En udde u-ger i sjön*. — b) Framrinna. *En vattenstråle u-ger ur klippan*. — Äfv. *Springa ut*. — *Utsprungnen*, part. pret. Som sprungit ut (för bem. 1 o. 3). — *Utspringande*, n. 4.

UTSPRUTA, v. a. 1. 1) Genom sprutning utkasta. — 2) (fig.) Utkasta med fart och i stråle, liksom med spruta. *U. vatten, hvarmed man sköljt munnen*. — Äfv. *Spruta ut*. — *Utsprutande*, n. 4. o. *Utsprutning*, f. 2.

UTSPRÅNG, n. 3. Utspringande byggnadsdel. UTSPRÅNGA, v. a. 2. Genom sprängning afskilja något ur en massa. *U. ett block ur berget*. — Äfv. *Språnga ut*. — *Utsprångande*, n. 4. o. *Utsprängning*, f. 2.

UTSPRÄTTA, v. a. 1. o. 2. Sprätta upp och uttaga. *U. en insydd dukat*.

UTSPY, v. a. 2. Gifva ifrån sig genom kräkning. *U. något kvaljande, som man råkat förtära*. — Äfv. *Spy ut*. — *Utspyende*, n. 4.

UTSPÅR, n. 3. (jäg.) Spår, som går utåt. — *Motsats*: Inspår.

UTSPÄDA, v. a. 2. Förtunna eller försvaga genom spädning. *U. vin*. — Äfv. *Späda ut*. — *Utspädande*, n. 4. o. *Utspädning*, f. 2.

UTSPÄNNA, v. a. 2. Utsträcka något så, att det blir spändt. *Örnen u-ner sina vingar. U. klorna. Vinden u-ner seglen. U. kinderna*. — Äfv. *Spänna ut*. — *Utspännande*, n. 4. o. *Utspänning*, f. 2.

UTSPÄRRÄ, v. a. 1. Utvidga något så, att det blir spändt. *U. näsborrarna*. — *Utspärrande*, n. 4. o. *Utspärrning*, f. 2.

UTSPÖKA, v. a. 1. (fam.) Kläda löjligt, narraktigt, underligt. *U. någon. U. sig*. — Äfv. *Spöka ut* och *Spöka ut sig*. — *Utspökande*, n. 4. o. *Utspökning*, f. 2.

UTSQVALPA, v. a. 1. Genom squalpning utspilla, utgjuta.

UTSTAKA, v. a. 1. 1) Med stakar, pålar, stickor o. s. v. utmärka linie, gräns, m. m. *U. en väg, gräns, rågång. U. ett läger*. — Äfv.

Staka ut. — 2) (fig.) Fastställa, bestämma. *U. planen till något. U. hvars och ens åligganden, skyldigheter*. — *Utstakande*, n. 4.

UTSTÄKNING, f. 2. 1) Handlingen, då något utstakas. — 2) Det, hvarigenom något blifvit utstakadt.

UTSTICKA, v. a. 3. I. (böjes som *Sticka*, I) 1) Se *Utstinga*. *U. ögonen på någon*. — 2) Genom sting (t. ex. med nålar) utmärka. *U. ett mönster*. — 3) Gravera. *U. ett pitschaft. U. i koppar*. — 4) Utstaka. *U. läger*. — 5) Utföra, utdrifva, uträcka något genom en öppning. *Han utstäck pipan genom dörren till mig. U. hufvudet genom fönstret. U. en flagg, utsätta f.* — 6) Se *Sticka ut* (under *Sticka*, I, v. a. 1, 2 och 4). — V. n. Skjuta ut, löpa ut, utgå. — Äfv. *Sticka ut*. — *Utstickande*, n. 4. o. *Utstickning*, f. 2.

UTSTICKA, v. a. 1. II. (af *Sticka*, II) Se *Brodera*. — Äfv. *Sticka ut*. — *Utstickande*, n. 4.

UTSTICKNING, f. 2. 1) Handlingen, förrättningen, då något utstickes eller utstickas. Jfr. *Utsticka*, I och II. — 2) Något som blifvit med grafstickel utstucket. — 3) Utstickade prydnader på kläder, o. s. v.

UTSTIGA, v. n. 3. (böjes som *Stiga*) Stiga inifrån ut. *U. i salen*. — Äfv. *Stiga ut*. — *Utstigande*, n. 4. o. *Utstigning*, f. 2.

UTSTINGA, v. a. 3. (böjes som *Stinga*) Med något spetsigt, uddigt stöta ut. *U. ögonen på någon*. — Äfv. *Stinga ut*. — *Utstingande*, n. 4. o. *Utstigning*, f. 2.

UTSTJELPA, v. a. 2. Genom stjelpning utkasta, utvräka. *Hon u-pte hela innehället af kärlet på honom*. — Äfv. *Stjelpa ut*. — *Utstjelpande*, n. 4. o. *Utstjelpning*, f. 2.

UTSTOFFERA, v. a. 1. (t. ausstaffiren; fam.) Utsmycka, uppsatsa. Brukas äfv. figurligt. *U. sitt tal med granna bilder*. — *Utstofferande*, n. 4. o. *Utstofferering*, f. 2.

UTSTRYKA, v. a. 3. (böjes som *Stryka*) 1) Genom strykning, medelst dragning af streck eller med svamp o. s. v. utplåna. *U. en rad. U. någon ur rullan*. — 2) Med strykjern utjemna. *U. något skrynkligt*. — 3) Genom strykning utbreda. *U. färg på färgstenen i ett boktryckeri*. — Äfv. *Stryka ut*. — *Utstruken*, part. pass. — *Utstrykande*, n. 4.

UTSTRYKNING, f. 2. 1) Handlingen, då något utstrykes. — 2) Ord, ställe i skrift eller tryck, som blifvit utstruket.

UTSTRÅLA, v. n. 1. Utgå i strålar. *I.uset u-r från solen*. — V. a. Utsända, gifva från sig strålvís. *En kropp, som u-r värme*. — *Utstrålande*, n. 4. o. *Utstrålning*, f. 2.

UTSTRÄCKA, v. a. 2. 1) Sträcka utåt, sträcka rak. *U. armen*. — Äfv. *Sträcka ut*. — 2) (fig.) Gifva större vidd, omfattning; utvidga. *Han u-kte sitt valde till Atlantiska Havet. Författaren har u-kt sin plan äfven till andra ämnen*. — *U. sig*, v. r. Se *Sträcka sig*. — *Utsträckande*, n. 4.

UTSTRÄCKNING, f. 2. 1) Handlingen, då något utsträcket. — 2) Vidd, omfattning; längd. Säges både egentl. o. fig. *Romerska riket hade en stor u. På en af tre mil. (Fig.) Studera en vetenskap i hela dess u.* — 3) (fys.) Den egenskap hos kropparna, till följe hvaraf de intaga ett rum, hvilket har längd, bredd och höjd.

UTSTRÖ, v. a. 2. Strö åt alla håll, i stor